

Eleven eltűnés

Mindig ez a szépen borzongató kérdés, lehelve:

*Lehet-e szebb s titkosabb
valami az alvásnál, ennél az eleven eltűnésnél?*

*Őskáoszból felém guruló agyvelő,
szemek, kosárszám, ki-kipotyogó
szemek, szemfelszedés,
és amint arcok szövetét morzsolgatja el
két ráncos ujj, akár a drága kelmét,
az a csöppnyi díszítőelem-vér
vajon melyikükből fakadt?;
szádulgó foltok és vonalak,
mintha égbeli rajzórán lennék,
ezek az impresszionisták már csak ilyenek,
minden presszió nélkül kiteszik
a lelküket, az aztán a festékesbödön!,
ó igen, nem szabad szégyellni
az ide-odakiáltó- és kérdőjeleket,
minden így történik, elvegyülök
a nyálammal, ha már egyszer vétettem;
minden lehet mélység, a kút mint
valóság, kispárnából inni, szertefoszlatni
a tollas szomjúságba, belefűlni
egy tenyér lehelletnyi pőrusába;
valamely titkos csönd folytán mégis
ott lenni mindenujt, nyikorogni
rozsdált kapuként, bekopogni magamon
sétapálca-ujjal, megnyikkanni saját
súlyom alatt, érvényesülni hagyni
más dimenziókat, hová nem lakni,
hanem lakolni érkezem, messzire rúgnék
egy konzervesdobozt, de beleszorul
a cipőm orra, csak tátogok-bicegek;
így esek meg kedves homokórám*

egyik hasából a másikba peregve át;

*állítják a tudósok, hogy pirinyónak
lenni is félelmetes végtelenséget jelent —*

És egy kongó felelet.

*Semmi
sem történik, csak az élet; aztán megtörténik
a semmi.*

Pécs

Méhes Károly

Az tépelődésről

A tépelődés véghetetlen erénye
ahogy még suhogni is tud a testben
s néhány ruganyos sejtfal közé szorítva
eljátssza a történelem hátralévő részét

Nem nyavalygás ez
a nyavalygás használt fölmosólé
mi örökké kilötyög egy gödrös úton
cipelt vödörből s mindenből sárt csinál

Kő-szívek tövén fakadó forrás
a világ kopása és fényesedése ősidők óta
buzgó éltető erő miből még a halál
is táplálkozik olykor

Csönd és szuszogás
csontmélység és fennen ragyogó magányosság
tenyér és benne a reszkető nyelv

Pécs

Méhes Károly

Átszítál

Az agy mögött ott hátul
a vágyódás kirándul
a nap polipsárga karja
ahogy tarkóját vakarja
folyton prizmába tekintget
utálja az átizzadt inget
s hogy még izgul is pedig
hiába meresztgeti szemét
nem láthat semmi mást
csak mit egy táj egyberánt
s ő mint egy festetlen kép
fénytől foszladozva áll
és testén mindent átszítál

Pécs

Méhes Károly